

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

3. detsember 2015*

Apellatsioonkaebus — Regionaalpoliitika — Piirkondlik rakenduskava POR Puglia (Itaalia), eesmärk 1 (2000–2006) — Euroopa Regionaalarengu Fondist esialgu määratud rahalise abi vähendamine

Kohtuasjas C-280/14 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 9. juunil 2014 esitatud apellatsioonkaebus,

Itaalia Vabariik, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Recchia ja A. Steiblyté, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: neljanda koja president T. von Danwitz (ettekandja) viienda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász ja C. Vajda,

kohtujurist: P. Cruz Villalón,

kohtusekretär: ametnik L. Carrasco Marco,

arvestades kirjalikus menetluses ja 13. mai 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Itaalia Vabariik palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 28. märtsi 2014. aasta otsus kohtuasjas Itaalia *vs.* komisjon (T-117/10, EU:T:2014:165, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega viimane jättis rahuldamata tema nõude tühistada komisjoni 22. detsembri 2009. aasta otsus K(2009) 10350 lõplik, millega vähendati Euroopa Regionaalarengu Fondist komisjoni

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

8. augusti 2000. aasta otsuse K(2000) 2349 (millega kiidetakse heaks piirkondlik rakenduskava POR Puglia, eesmärk 1 (2000–2006)) alusel Itaalia Vabariigile antavat rahalist abi (edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 21. juuni 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1260/1999, millega nähakse ette üldsätted struktuurifondide kohta (EÜT L 161, lk 1; ELT eriväljaanne 14/01, lk 31), artikli 38 lõikes 1 on sätestatud:

„Ilma et see piiraks komisjoni vastutust Euroopa ühenduste üldeelarve rakendamise eest, vastutavad abi finantskontrolli eest eelkõige liikmesriigid. Sel eesmärgil tuleb neil võetavate meetmete raames teha järgmist:

- a) kontrollida juhtimis- ja kontrollisüsteemide kehtestamist ja rakendamist viisil, mis tagab ühenduse vahendite tõhusa ja nõuetekohase kasutamise;
- b) esitada komisjonile nimetatud korra kirjeldus;
- c) tagada, et abi korraldatakse kooskõlas kõikide kohaldatavate ühenduse eeskirjadega ja liikmesriikide käsutuses olevaid vahendeid kasutatakse kooskõlas usaldusväärse finantsjuhtimise põhimõtetega;

[...]”

- 3 Nimetatud määruse artikli 39 lõiked 1–3 näevad ette:

„1. Eeskirjade eiramise uurimise eest, meetmete võtmise eest abi laadi või selle rakendamise ja kontrollimise tingimusi puudutavate suuremate muudatuste avastamise korral ning nõutavate finantskorrektsioonide tegemise eest vastutavad eelkõige liikmesriigid.

Liikmesriik teeb üksiku või süstemaatilise eeskirjade eiramisega seoses nõutavad finantskorrektsioonid. Liikmesriigi tehtavad korrektsioonid sisaldavad ühenduse toetuse täielikku või osalist tühistamist. [...]

2. Kui komisjon otsustab pärast vajalikku kontrolli, et:

[...]

- c) juhtimis- või kontrollisüsteemis on tõsiseid puudusi, mis võivad põhjustada süstemaatilist eeskirjade eiramist,

peatab komisjon kõik kõnesolevad vahemaksed ja, esitades oma põhjendused, nõuab, et liikmesriik esitaks oma seletused ja teeks vajaduse korral tähtaja jooksul korrektsioonid.

Kui liikmesriik vaidlustab komisjoni märkused, kutsub komisjon liikmesriigi ärakuulamisele, kus pooled püüavad partnerlusel põhinevas koostöös jõuda kokkuleppele märkuste ja nendest tehtavate järelduste suhtes.

3. Kui komisjoni määratud tähtaja lõpuks ei ole kokkuleppele jõutud ja liikmesriik ei ole korrektsioone teinud, võib komisjon, võttes arvesse liikmesriigi seletusi, otsustada kolme kuu jooksul:

[...]

- b) teha nõutavad finantskorrektsioonid, tühistades asjaomase abi raames antava fondide toetuse täielikult või osaliselt.

Korrektsiooni ulatuse üle otsustades võtab komisjon proportsionaalsuse põhimõtet järgides arvesse eeskirjade eiramise või muudatuse liiki ning liikmesriikide juhtimis- ja kontrollisüsteemides leitud puuduste ulatust ja finantsmõju.

[...]”.

- 4 Komisjoni 2. märtsi 2001. aasta määruse (EÜ) nr 438/2001, millega kehtestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 1260/1999 üksikasjalikud rakenduseeskirjad juhtimis- ja kontrollisüsteemi kohta seoses struktuurifondidest antava abiga (EÜT L 63, lk 21; ELT eriväljaanne 14/01, lk 132), artikkel 4 sätestab:

„Juhtimis- ja kontrollisüsteemid sisaldavad menetlust, mille kohaselt kontrollitakse kaasfinantseeritud toodete üleandmist ja teenuste osutamist ning deklareeritud kulude vastavust tegelikkusele ning tagatakse määruse [...] nr 1260/1999 artikli 28 alusel vastava komisjoni otsuse tingimuste ning kohaldatavate siseriiklike ning ühenduse normide täitmine [...]

Menetlused nõuavad üksiktegevuste kontrolli dokumenteerimist kohapeal. Dokumentides näidatakse tehtud töö, kontrolli tulemused ning lahknevuste suhtes võetud meetmed. Kui füüsiline või halduskontroll ei hõlma kõiki tegevusi, vaid ainult nende valimit, tuleb dokumentides märkida, millised tegevused valiti, ja kirjeldada valikumeetodit.”

- 5 Määruse artikkel 8 on sõnastatud järgmiselt:

„Korraldus- või makseasutus peab raamatupidamisarvestust ühenduse abist juba sooritatud maksetest tagasinõudmisele kuuluvate summade kohta ning tagab, et summad nõutakse tagasi ilma põhjendamatu viivitusega. Pärast summade tagasinõudmist tagastab makseasutus eeskirju eirates makstud summad koos viivisega, arvates asjakohased summad maha oma järgmisest kuluaruandest ja komisjonile esitatavast maksetaotlusest või, kui see ei ole piisav, makstes summad ühendusele tagasi. [...]”

- 6 Määruse artikkel 9 „Kulude tõendamine” näeb ette, et kulude vahe- ja lõpparuannete tõendi koostab oma tegevuses maksenõudeid kinnitavatest üksustest sõltumatu isik või makseasutuse osakond. Lisaks on nimetatud artiklis muu hulgas täpsustatud, milles peab makseasutus enne kuluaruande tõendamist veenduma.

- 7 Määruse artikkel 10 „Tegevuse pisteline kontroll” sätestab:

„1. Liikmesriigid organiseerivad asjakohastel valimi võtmise põhimõtetel põhineva tegevuse pistelise kontrolli, mille eesmärk on eelkõige:

- a) kontrollida olemasolevate juhtimis- ja kontrollisüsteemide tõhusust;
- b) kontrollida riskianalüüsi põhjal valikuliselt eri tasanditel esitatavaid kuludeklaratsioone.

2. Enne abi lõpetamist tehtav kontroll hõlmab vähemalt 5% abikõlblikest kogukuludest ning põhineb lõikes 3 esitatud nõuetele vastaval heakskiidetud tegevuste esinduslikul valimil. Liikmesriigid püüavad kontrollimise jaotada ühtlaselt kogu asjassepuutuvale ajavahemikule. Nad tagavad ülesannete kohase lahususe sellise kontrolli ning tegevuste teostamise või maksemenetluste vahel.

3. Kontrollitavate tegevuste valimi tegemisel võetakse arvesse:

- a) vajadus kontrollida eri liiki ja eri ulatusega tegevuste asjakohast kombinatsiooni;

- b) kõiki riiklike või ühenduse kontrollimiste käigus avastatud ohutegureid;
- c) tegevuste koondumist teatavate vahendusasutuste või teatavate lõplike abisaajate alla, nii et peamisi vahendusasutusi ja lõplikke abisaajaid kontrollitakse vähemalt üks kord enne iga abi lõpetamist.”

Vaidluse taust

- 8 Komisjon kiitis 8. augusti 2000. aasta otsusega K(2000) 2349 heaks piirkondliku rakenduskava POR Puglia, eesmärk 1 (2000–2006) (edaspidi „kava POR Puglia”) ja andis Itaalia ametiasutustele Euroopa Regionaalarengu Fondist (ERF) üle summa 1 721 827 000 eurot.
- 9 Komisjon viis aastal 2007 läbi selle kava eest vastutavate ametiasutuste kehtestatud juhtimis- ja kontrollisüsteemi auditid ning järeldas, et ametiasutused ei ole loonud juhtimis- või kontrollisüsteemi, mis tagaks ERF-i abi usaldusväärse finantsjuhtimise, ning kehtestatud süsteem ei taga piisavalt maksenõuete tõepärasust, õiguspärasust ja abikõlblikkust.
- 10 Kuna komisjon leidis, et Itaalia Vabariik ei ole täitnud määruse nr 438/2001 artiklitest 4 ja 8–10 tulenevad kohustusi ning juhtimis- ja kontrollisüsteemis on tõsiseid puudusi, mis võivad põhjustada süstemaatilist eeskirjade eiramist, peatas ta 1. juuli 2008. aasta otsusega K(2008) 3340 kõik vahemaksed ERF-ist kavale POR Puglia. Kõnealune institutsioon määras Itaalia Vabariigile selle tagamiseks, et ERF-i rahastus hõlmab üksnes abikõlblikke kulutusi, kontrollide läbiviimiseks ja vajalike korrektsioonide tegemiseks kolmekuulise tähtaja.
- 11 Komisjon tuvastas jaanuaris 2009 läbi viidud auditis, et nimetatud otsuses esitatud nõudeid ei ole ettenähtud tähtaja jooksul täidetud. Liidu audiitorid tuvastasid mitu puudust korraldusasutuse poolt määruse nr 438/2001 artikli 4 alusel läbi viidud kontrollides (edaspidi „esimese tasandi kontrollid”), makseasutuse toimimises ning kontrolliorgani poolt määruse nr 438/2001 artikli 10 alusel läbi viidud kontrollides (edaspidi „teise tasandi kontrollid”). Komisjon järeldas, et puudub mõistlik kindlus, et kava POR Puglia juhtimis- ja kontrollisüsteem tagab tõhusalt deklareeritud kulude abikõlblikkuse, õiguspärasuse ja tõepärasuse alates kava rakendamise algusest kuni vahemaksete peatamiseni.
- 12 Komisjon teavitas 3. aprilli 2009. aasta kirjas Itaalia ametiasutusi oma järeldustest ning andis teada, et kavatses teha ettepaneku korrigeerida ERF-ist antavat rahalist toetust 10-protsendilisel määral selle kava alusel kuni vahemaksete peatamiseni deklareeritud kulude suhtes. Itaalia Vabariik vaidles nimetatud kindla määraga korrektsiooni kohaldamisele vastu ning palus vahemaksete peatamise lõpetamist. Määruse nr 1260/1999 artikli 39 lõike 2 alusel viidi 30. septembril 2009 läbi ärakuulamine.
- 13 Komisjon vähendas vaidlusaluse otsusega ERF-i raames kavale POR Puglia ajavahemikul 2000–2006 antavat rahalist abi, kohaldades kuni vahemaksete peatamiseni kinnitatud kulude suhtes 10-protsendilist kindla määraga korrektsiooni. Otsuse artikli 1 kohaselt vähendati ERF-ist antavat abi 79 335 741,11 euro võrra.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 14 Itaalia Vabariik esitas 5. märtsil 2010 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse, paludes vaidlusaluse otsuse tühistada.
- 15 Liikmesriik põhjendas oma hagi nelja väitega. Esimeses ja teises väites märkis ta, et on moonutatud faktilisi asjaolusid ning rikutud määruse nr 1260/1999 artikli 39 lõike 2 punkti c ja lõiget 3, mis puudutab esimese tasandi kontrolle, makseasutuse toimimist ning teise tasandi kontrolle. Kolmandas

väites märkis liikmesriik, et on rikutud põhjendamiskohustust ning määruse nr 1260/1999 artikli 39 lõikeid 2 ja 3. Neljanda väite kohaselt on rikutud määruse nr 1260/1999 artiklit 12 ja määruse nr 438/2001 artikli 4 esimest lõiku, ning komisjon on ületanud oma pädevust.

16 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega Itaalia Vabariigi hagi rahuldamata.

Poolte nõuded

17 Itaalia Vabariik palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- tühistada Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 alusel vaidlusalune otsus, ja
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

18 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Apellatsioonkaebus

19 Itaalia Vabariik põhjendab apellatsioonkaebust kolme väitega.

Esimene väide

Poolte argumendid

20 Esimeses väites märgib Itaalia Vabariik, et Üldkohus eiras vaidlustatud kohtuotsuse punktides 37 ning 50 ja järgmistes punktides võistlevuse põhimõtet ja põhjendamiskohustust, kuna ta analüüsis koos esimest ja teist väidet, mis käsitlevad esiteks korraldusasutuse ja makseasutuse teostatud esimese tasandi kontrollide ja teiseks kontrolliorgani teostatud teise tasandi kontrollide tõhusust ja usaldusväarsust.

21 Liikmesriik väidab, et võistlevuse põhimõtte kohaselt oleks Üldkohus pidanud analüüsima neid kahte väidet eraldi, kuna need tõstatavad erinevaid faktiküsimusi eraldiseisvate organite tehtud töö ja vaidlusaluses otsuses tuvastatud väga erinevate puuduste kohta. Neid kahte väidet koos uurides kandis Üldkohus ühe asjaomase väite suhtes tehtud otsuse põhjenduse automaatselt üle teisele väitele.

22 Esimest ja teist väidet koos analüüsid rikkus Üldkohus ka temal lasuvat otsuste põhjendamise kohustust. Ta ei märkinud nii üksikasjalikult, kui on argumenteeritud hagiavalduses, miks ta pidas Itaalia Vabariigi poolt igale puudusele – mis koos moodustasid vaidlusaluse otsuse aluse – vastuvaidlemiseks esitatud argumenti põhjendamatuks.

23 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentide põhjendatusele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

24 Euroopa Kohtu praktika kohaselt tähendab võistlevuse põhimõtte üldjuhul seda, et menetluspooltel on võimalik väljendada seisukohta asjaolude ja dokumentide kohta, millel kohtulahend põhineb, ning vaielda kohtule esitatud tõendite ja märkuste ning kohtu omal algatusel tõstatatud õigusväidete üle,

millele kohus kavatseb oma otsuses tugineda (kohtuotsused komisjon *vs.* Iirimaa jt, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punktid 52 ja 55, ning M *vs.* EMEA (uuesti läbivaatamine), C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, punkt 41).

- 25 Sellega seoses tuleb nentida, et Itaalia Vabariik on Üldkohtus realselt saanud väljendada oma seisukohta vaidlusaluses otsuses esimese tasandi kontrollides, makseasutuse toimimises ning teise tasandi kontrollides tuvastatud puuduste kohta. Peale selle nähtub eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 40, 48 ja 60–66, et Üldkohus on võtnud arvesse ka argumente, millega liikmesriik vaidles nende puuduste tegelikule esinemisele vastu.
- 26 Põhjendamiskohustuse osas ei saa Üldkohtule ette heita, et ta jättis vastamata kõigile vaidlusaluses otsuses tuvastatud puudustele vastuvaidlemiseks esitatud Itaalia Vabariigi argumentide üksikasjadele. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei tähenda Euroopa Kohtu põhikirja artikli 36 ja artikli 53 esimesest lõigust tulenev Üldkohtu kohustus otsuseid põhjendada seda, et Üldkohus peab esitama ammendava ja üksikasjaliku ülevaate menetlusosaliste kõikidest argumentidest. Põhjendus võib olla ka tuletatav, kui see võimaldab huvitatud isikutel mõista põhjusi, millele Üldkohus tugineb, ning anda Euroopa Kohtule piisavalt teavet kohtuliku kontrolli teostamiseks apellatsioonimenetluses (kohtuotsused Coop de France *bétail et viande* jt *vs.* komisjon, C-101/07 P ja C-110/07 P, EU:C:2008:741, punkt 75 ja seal viidatud kohtupraktika; A2A *vs.* komisjon, C-318/09 P, EU:C:2011:856, punkt 97, ning Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 86).
- 27 Käesoleval juhul tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–77 ja 79–92 esitatud põhjendus võimaldab nii Itaalia Vabariigil mõista põhjusi, miks Üldkohus lükkas kõik argumendid, millega Itaalia Vabariik vaidles esimese ja teise tasandi kontrollide läbiviimise hilinemisele, väljapakutud korrektsioonide usaldusväärse puudumisele ja makseasutuse mittetoimimisele vastu, ning anda Euroopa Kohtule piisavalt teavet kontrolli teostamiseks. Peale selle selgitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–63 põhjusi, mille tõttu ta ei teinud otsust iga 2009. aasta jaanuaris liidu audiitorite poolt esimese ja teise tasandi kontrollides tuvastatud konkreetse puuduse väidetava puudumise kohta. Seega tuleb põhjendamatus tõttu lükata tagasi ka argument, et Üldkohus on eiranud kohustust oma otsuseid põhjendada.
- 28 Mis puutub Üldkohtule tehtud etteheitesse, et ta on kohaldanud sama põhjendust erinevatele õigus- ja faktiküsimustele, siis tuleb nentida, et see etteheide põhineb vaidlustatud kohtuotsuse ilmselgelt vääral tõlgendusel. Vastupidi Itaalia Vabariigi väidetele on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71 ja 79–81 üksikasjalikult ja eraldi hinnanud kõigepealt esimese tasandi kontrollide õigus- ja faktiküsimusi, seejärel kohtuotsuse punktides 72–77 ja 82–87 teise tasandi kontrollide õigus- ja faktiküsimusi ning lõpuks kohtuotsuse punktides 88–92 makseasutust puudutavaid küsimusi.
- 29 Seetõttu tuleb esimene väide põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Teine ja kolmas väide

Poolte argumendid

- 30 Apellatsioonkaebuse teist väidet võib selle kehvast struktureeritusest hoolimata mõista nii, et see jaguneb neljaks osaks.
- 31 Itaalia Vabariik väidab esimeses väiteosas, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40, 63 ja 88–93 talle esitatud faktilisi asjaolusid ja tõendeid. Vaidlustatud kohtuotsuse nimetatud punktides esinenud moonutused toovad liikmesriigi sõnul endaga kaasa ka selle, et Üldkohus eiras määruse nr 1260/1999 artiklit 39, määruse nr 438/2001 artiklit 9 ning proportsionaalsuse põhimõtet ja partnerluse põhimõtet.

- 32 Teises väiteosas märgib Itaalia Vabariik, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–63 ekslikult, et liidu audiitorite poolt 2009. aasta jaanuaris läbi viidud esimese tasandi kontrollide valikulistes auditites tuvastatud puuduste esinemisele vastuvaidlemiseks esitatud tõendeid ei ole vaja uurida. Vaidlusaluse otsuse põhjenduste punktist 40, milles rõhutatakse asjaolu, et Itaalia ametiasutused ei ole nimetatud puudusi kõrvaldanud, nähtub nimelt, et komisjon võttis vaidlusaluses otsuses neid puudusi tegelikult arvesse. Peale selle võttis ka Üldkohus neid väidetavaid puudusi esimese tasandi kontrollide usaldusvääruse puudumise tuvastamisel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78–81 arvesse.
- 33 Kuna puuduvad tõendid komisjoni poolt 2009. aasta jaanuaris läbi viidud esimese tasandi kontrollide auditis tuvastatud konkreetsete puuduste kohta, oleks Üldkohus pidanud aga sedastama, et vaidlusalune otsus on määruse nr 1260/1999 artikli 39 lõigetega 2 ja 3 vastuolus, ning eelkõige, et 10-protsendiline kindla määraga korrektsioon on ilmselgelt ebaproportsionaalne.
- 34 Kolmandas väiteosas märgib Itaalia Vabariik, et vaidlusalune otsus on vastuolus proportsionaalsuse põhimõtte ja partnerluse põhimõttega, mida käsitleb määruse nr 1260/1999 artikkel 39, kuivõrd selles otsuses on nähtud ette 10-protsendiline kindla määraga korrektsioon ka puuduste osas, mis on seotud täiendavate tööülesannete panemise või teostatud inseneriteenustega, samas kui Itaalia ametiasutused olid pakkunud seoses nende puudustega välja 25-protsendilise kindla määraga korrektsiooni. Nii ei oleks tohtinud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60 piirduda selle tuvastamisega, et komisjon võttis neid korrektsioone ERF-i abi vähendamise lõpliku summa väljaarvutamisel arvesse.
- 35 Lõpuks väidab Itaalia Vabariik neljandas väiteosas, et on rikutud määruse nr 438/2001 artiklit 4 ja tõendamiskoormist puudutavaid põhimõtteid.
- 36 Apellatsioonkaebuse kolmandat väidet võib mõista nii, et see jaguneb neljaks osaks.
- 37 Esimeses väiteosas märgitakse, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–74 on moonutatud asjaolusid ja tõendeid. Moonutamine on Itaalia Vabariigi sõnul toonud kaasa ka selle, et Üldkohus on eiranud määruse nr 1260/1999 artiklit 39, proportsionaalsuse põhimõtet ja partnerluse põhimõtet ning määruse nr 438/2001 artiklit 10.
- 38 Teises väiteosas märgib Itaalia Vabariik, et kuna teise tasandi kontrollid oleksid pidanud olema läbi viidud artiklis 10 ette nähtud määral enne asjaomase kava lõppemist, eiras Üldkohus nimetatud artiklit. Nimetatud artikli sätetest, mille kohaselt teise tasandi kontrollid oleksid pidanud hõlmama vähemalt 5% „enne abi lõpetamist” tõendatud kuludest, tuleneb, et teise tasandi kontrollide süsteemi tuleb hinnata ennekõike nimetatud lõppemise seisuga.
- 39 Lisaks heidab Itaalia Vabariik kolmandas väiteosas Üldkohtule ette vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 esitatud järeldust, et argument, mille kohaselt korrektsioonid pärast teise tasandi kontrolle ei vasta mitte summale 30 950 978,33 eurot, vaid 59 186 909 eurot, on ainetu, kuna komisjon oli võtnud arvesse pärast esimese ja teise tasandi kontrolle kokkuliidetud korrektsioone kogusummas 95 672 043,08 eurot.
- 40 Apellatsioonkaebuse kolmanda väite neljas väiteosa käsitleb tõendamiskoormist puudutavate põhimõtete rikkumist.
- 41 Komisjon väidab, et appellatsioonkaebuse teine ja kolmas väide on vastuvõetamatud, kuivõrd nendes üksnes taasesitatakse esimeses kohtuastmes esitatud argumente, ning nendega soovitakse tegelikult seda, et Euroopa Kohus viiks sisulistes küsimustes läbi teise hindamise. Igal juhul on need väited alusetud.

Euroopa Kohtu hinnang

– Teise ja kolmanda väite vastuvõetavus

- 42 Tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleneb ERTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d, et apellatsioonkaebuses tuleb täpselt näidata selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (vt eelkõige kohtuotsused Hispaania *vs.* komisjon, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, punkt 43, ning *Ezz jt vs. nõukogu*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 111 ja seal viidatud kohtupraktika). Selles osas on kodukorra artikli 169 lõikes 2 täpsustatud, et õigusväidetes ja -argumentides näidatakse täpselt, millised Üldkohtu lahendi põhjenduse punktid vaidlustatakse.
- 43 Nendest õigusnormidest tulenevatele põhjendamisnõuetele ei vasta apellatsioonkaebus, milles piirdatakse Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentide kordamise või sõnasõnalise taasesitamise. Seevastu juhul, kui apellant vaidlustab liidu õiguse tõlgendamise või kohaldamise Üldkohtu poolt, võivad esimeses astmes käsitletud õiguslikud küsimused siiski apellatsioonimenetluses uuesti arutusele tulla. Nimelt, kui apellant ei saaks oma apellatsioonkaebust juba Üldkohtus kasutatud väidete ja argumentidega sel viisil põhjendada, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte (vt selle kohta kohtuotsused *Inuit Tapiriit Kanatami jt vs. parlament ja nõukogu*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punktid 46 ja 47, ning *Hispaania vs. komisjon*, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, punktid 44 ja 45 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 44 Mis puutub komisjoni tõstatatud vastuvõetamatuse väitesse, siis tuleb nentida, et Itaalia Vabariik ei soovi teise ja kolmanda väitega saavutada Üldkohtule juba esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamist, vaid ta vaidlustab vaidlustatud kohtuotsuse konkreetses punktides viimase sedastusi, milles tema sõnul on nii moonutatud faktilisi asjaolusid ja tõendeid kui ka rikutud muid õigusnorme. Nii ei kujuta teine ja kolmas väide vastupidi komisjoni väidetele endast pelgalt esimeses kohtuastmes juba esitatud argumentide kordamist, vaid need on tegelikult suunatud vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduse peamise osa vastu ning võimaldavad seetõttu Euroopa Kohtul oma kontrolli teostada.
- 45 Seetõttu tuleb komisjoni esitatud vastuvõetamatuse väide tagasi lükata.
- 46 Mis puutub määruse nr 438/2001 artikli 4 rikkumisse, mida väidetakse apellatsioonkaebuse teise väite neljandas väiteosas, ning tõendamiskoormist puudutavate põhimõtete rikkumisse, millele osutatakse nii teise väite neljandas väiteosas kui ka kolmanda väite neljandas väiteosas, siis tuleb märkida, et kuigi Itaalia Vabariik nimetab neid õigusnormi rikkumisi peatükis, mis eelneb teise ja kolmanda väite põhjendustele, ei ole nendes põhjendustes ühtki viidet vaidlustatud kohtuotsuse punktidele, kus selliseid õigusnormi rikkumisi on toime pandud, ning esitatud ei ole argumente selle kohta, milles seisneb õigusnormide rikkumine Üldkohtu poolt. Seetõttu on teise ja kolmanda väite need väiteosad vastuvõetamatud.
- 47 Mis puutub kolmanda väite kolmandasse väiteosasse, siis tuleb niivõrd, kuivõrd Itaalia Vabariik kritiseerib vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 esitatud järeldusi muul põhjendusel kui andmete moonutamine, märkida, et ta ei ole siiski välja toonud, millist põhimõtet või õigusnormi on Üldkohus rikkunud, kui ta sedastas, et vaidlusaluse otsuse õiguspärasust ei mõjuta võimalik pärast teise tasandi kontrolli Itaalia ametiasutuste poolt välja pakutud teatavate korrektsioonide kindlakstegemisel tehtud komisjoni viga, kuna komisjon võttis vaidlusaluses otsuses arvesse korrektsioone tervikuna.
- 48 Seetõttu tuleb teise väite neljas väiteosa, kolmanda väite kolmas väiteosa – niivõrd, kuivõrd see ei tugine andmete moonutamisele – ja kolmanda väite neljas väiteosa vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

49 Peale selle tuleb argumentide kohta, millega Itaalia Vabariik kritiseerib Üldkohut 15. juuni 2009. aasta kirja sisu moonutamise pärast, märkida, et liikmesriik ei ole täpsustanud, millistele vaidlustatud kohtuotsuse punktidele on see kriitika suunatud. Seega tuleb ka need argumendid vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

– Sisulised küsimused teise väite esimese väiteosa ning kolmanda väite esimese ja kolmanda väiteosa kohta

50 Apellatsioonkaebuse teise väite esimese väiteosaga ning kolmanda väite esimese ja teise väiteosaga, mida tuleb uurida koos, märgib Itaalia Vabariik, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40, 63, 72–74, 84–86 ja 88–93 tehtud sedastused annavad tunnistust väära arusaama kohta tema hagist ning neis on moonutatud faktilisi asjaolusid ja tõendeid. Nimetatud moonutamine on toonud kaasa ka selle, et Üldkohus on eiranud määruse nr 1260/1999 artiklit 39, määruse nr 438/2001 artikleid 9 ja 10 ning proportsionaalsuse põhimõtet ja partnerluse põhimõtet.

51 Tuleb märkida, et ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust tuleneb, et üksnes Üldkohus on pädev esiteks tuvastama asjaolusid – välja arvatud juhtudel, kui tema tuvastuste sisuline ebatäpsus tuleneb talle esitatud dokumentidest – ja teiseks, neid asjaolusid hindama (vt kohtuotsus komisjon *vs.* Aalberts Industries jt, C-287/11 P, EU:C:2013:445, punkt 47 ning seal viidatud kohtupraktika). Välja arvatud juhul, kui neid tõendeid on moonutatud, ei ole see hindamine seega niisugune õigusküsimus, mis kuuluks Euroopa Kohtu poolt läbivaatamisele (vt kohtuotsused *Lafarge vs. komisjon*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 15, ning *Activision Blizzard Germany vs. komisjon*, C-260/09 P, EU:C:2011:62, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 Sellise moonutamisega on tegemist juhul, kui ilma uusi tõendeid uurimata ilmneb, et olemasolevatele tõenditele antud hinnang on ilmselgelt väär (kohtuotsus *Comitato „Venezia vuole vivere” jt vs. komisjon*, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, punkt 153 ja seal viidatud kohtupraktika). Siiski peab selline moonutamine olema toimikumaterjalidest tulenevalt ilmne, ilma et faktilisi asjaolusid ja tõendeid oleks vaja uuesti hinnata (kohtuotsus *General Motors vs. komisjon*, C-551/03 P, EU:C:2006:229, punkt 54). Kui apellant väidab, et Üldkohus on tõendeid moonutatud, peab ta täpselt osutama tõenditele, mida kohus on väidetavalt moonutanud, ning tooma välja Üldkohtu hindamisvead, millest see moonutamine tema arvates tulenes (vt selle kohta kohtuotsused *Aalborg Portland jt vs. komisjon*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 50, ning *PepsiCo vs. Grupo Promer Mon Graphic*, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 78).

53 Tuleb nentida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktide 40, 63 ja 72 vastu suunatud argumentides on tõlgendatud nimetatud kohtuotsust vääralt. Punktide 40 ja 72 osas ei saa Üldkohtule ette heita, et ta on eiranud Itaalia Vabariigi hagiavalduse sisu, kui ta järeldas, et viimane ei ole vaidlustanud ühtki esimese ja teise tasandi kontrollide 2009. aasta jaanuarikuus läbi viidud valikulises auditis tuvastatud puudust, või seda, et viimane on vaidlustanud vaid teatavaid puudusi. Vastupidi, eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktide 60–64 nähtub selgesti, et Üldkohus võttis asjaolu, et Itaalia Vabariik vaidlustas kõik need puudused, tegelikult arvesse.

54 Vastupidi Itaalia Vabariigi väidetele ei saa vaidlustatud kohtuotsuse punkti 63 põhjal järeldada, et Üldkohtu arvates ei ole vaidlusalune otsus nende puuduste alusel põhjendatud. Tegelikult nentis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, loetuna koos punktiga 58, sõnaselgelt, et 2009. aasta jaanuarikuus liidu audiitorite poolt tuvastatud konkreetsed puudused kujutavad endast üht kava POR Puglia jaoks kehtestatud juhtimis- ja kontrollisüsteemi mittetoimimise „süükspanemise alust”.

55 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74, 84–86 ja 88–93 esitatud sedastuste kohta tuleb märkida, et Itaalia Vabariik ei ole selgitanud, mille poolest on Üldkohtu sedastustes tema viidatud dokumente moonutatud.

- 56 Seetõttu tuleb osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu lükata tagasi kõik argumendid, milles väidetakse, et faktilisi asjaolusid ja tõendeid on moonutatud.
- 57 Neil asjaoludel ei saa samuti nõustuda argumentidega, et on rikutud määruse nr 1260/1999 artiklit 39, määruse nr 438/2001 artikleid 9 ja 10 ning proportsionaalsuse põhimõtet ja partnerluse põhimõtet, milles Itaalia Vabariik on tuginenud väidetavale vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40, 63, 72–74 ja 88–93 esinenud moonutustele.
- 58 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse teise väite esimene väiteosa ning kolmanda väite esimene ja kolmas väiteosa lükata osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tagasi.

– Sisulised küsimused kolmanda väite teise väiteosa kohta

- 59 Kolmanda väite teise väiteosaga heidab Itaalia Vabariik Üldkohtule ette, et viimane tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76 määruse nr 438/2001 artiklit 10 vääralt, kui leidis, et asjaomase juhtimis- ja kontrollisüsteemi usaldusväärsuses esinevate kahtluste ümberlükkamiseks ei piisa väitest, et nimetatud artiklis ette nähtud kontrollide määr saab kava POR Puglia jaoks antava ERF-i abi lõpetamise ajaks saavutatud.
- 60 Piisab, kui selle kohta märkida, et määruse nr 438/2001 artikli 10 lõike 2 sõnastuse põhjal, mille kohaselt püüavad liikmesriigid jaotada enne ERF-i abi lõpetamist tehtava kontrollimise ühtlaselt kogu asjassepuutuvale ajavahemikule, tuleb teise tasandi kontrolle viia läbi kogu abi kestusel, mitte üksnes selle lõpetamise seisuga.
- 61 Seetõttu tuleb kolmanda väite teise väiteosa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

– Sisulised küsimused teise väite teise väiteosa kohta

- 62 Teise väite teise väiteosaga vaidlustab Itaalia Vabariik vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–63 esitatud sedastused. Ta väidab, et kuna vaidlusalune otsus tugineb ka 2009. aasta jaanuarikuus liidu audiitorite poolt esimese tasandi kontrollide valikulise auditi käigus tuvastatud puudustele, siis ei saanud Üldkohus teha otsust vaidlusaluse otsuse õiguspärasuse kohta seoses määruse nr 1260/1999 artikli 39 lõigetega 2 ja 3 ning proportsionaalsuse põhimõttega, ilma et ta oleks uurinud argumente, millega ta vaidles nende puuduste esinemisele vastu. Pealegi võttis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78–81 neid puudusi esimese tasandi kontrollide usaldusväärsuse puudumise nentimisel ise arvesse.
- 63 Selles osas tuleb meenutada Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) puudutavat väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt kuna liikmesriik saab EAGGF-i raamatupidamisarvestuse kontrollimiseks ja heakskiitmiseks vajalikke andmeid kõige paremini koguda ja kontrollida, siis peab komisjon põllumajandusturgude ühise korralduse eeskirjade rikkumise olemasolu tõendamisel mitte ammendavalt tõendama siseriiklike ametiasutuste läbiviidud kontrollide puudulikkust või nende poolt esitatud arvandmete ebaõigsust, vaid esitama tõendeid oma tõsise ja põhjendatud kahtluse kohta nende kontrollide või arvandmete suhtes (vt selle kohta kohtuotsused *Kreeka vs. komisjon*, C-300/02, EU:C:2005:103, punktid 34 ja 36 ja seal viidatud kohtupraktika, ning *Taani vs. komisjon*, C-417/12 P, EU:C:2014:2288, punktid 80 ja 81).
- 64 Asjaomane liikmesriik omalt poolt ei saa komisjoni poolt sellise tõsise ja põhjendatud kahtluse kohta esitatud tõendite põhjal tehtavaid järeldusi ümber lükata, esitamata oma väidete kinnituseks tõendeid usaldusväärse ja toimiva kontrollisüsteemi olemasolu kohta. Kui liikmesriik ei suuda tõendada, et komisjoni järeldused on ebatäpsed, võivad need järeldused anda alust tõsisteks kahtlusteks asjakohaste ja tõhusate järelevalve- ja kontrollimeetmete olemasolu osas (vt kohtuotsus *Taani vs. komisjon*, C-417/12 P, EU:C:2014:2288, punkt 82 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 65 Järelikult peab liikmesriik esitama kõige üksikasjalikumad ja täielikumad tõendid nende kontrollide või arvandmete tõepärasuse ning vajaduse korral komisjoni kinnituste ebatäpsuse kohta (kohtuotsused Kreeka *vs.* komisjon, C-300/02, EU:C:2005:103, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika, ning Taani *vs.* komisjon, C-417/12 P, EU:C:2014:2288, punkt 83).
- 66 Sellest kohtupraktikast tulenevad põhimõtted on *mutatis mutandis* kohaldatavad ka ERF-i puudutavas osas, millele Itaalia Vabariik Euroopa Kohtu istungil vastu ei vaielnud. Arvestades määruse nr 1260/1999 artikli 38 lõikega 1 kehtestatud asjaomase juhtimis- ja kontrollisüsteemi struktuuri, mille kohaselt vastutavad ERF-i abi finantskontrolli eest eelkõige liikmesriigid, on viimastel seda abi puudutavate andmete kogumise ja kontrollimise jaoks kõige parem võimalus.
- 67 Käesoleval juhul kritiseerib Itaalia Vabariik seda, et Üldkohus ei ole arvestanud tõenditega, millega ta vaidles vastu liidu audiitorite esimese tasandi kontrollide ja teise tasandi kontrollide 2009. aasta jaanuaris läbi viidud valikulises auditis tuvastatud puuduste tõepärasusele. Sellega seoses tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 Üldkohtu poolt tehtud järelduste kohaselt kujutavad need konkreetset puudused endast vaid üht kava POR Puglia jaoks kehtestatud juhtimis- ja kontrollisüsteemi mittetoimimise „süükspanemise alust” ning vaidlusalune otsus põhines ka „muudel (selle süsteemiga seotud) puudustel”, mis võivad tekitada tõsise ja põhjendatud kahtluse süsteemi usaldusväarsuse ja mõistlikkuse suhtes.
- 68 Teise väite esimese väiteosa ning kolmanda väite esimese ja kolmanda väiteosa analüüsist, mille kohta tehtud järeldused on esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 58 ja 61, nähtub, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui lükkas tagasi kõik Itaalia Vabariigi esitatud argumendid, millega viimane vaidlustas järeldused, mille põhjal tuvastati need muud kava POR Puglia jaoks kehtestatud juhtimis- ja kontrollisüsteemi puudused, mis olid seotud esimese tasandi kontrollide läbiviimise hilinemise, väljapakutud korrektsioonide usaldusväarsuse puudumise ning makseasutuse mittetoimimisega.
- 69 Nii leidis Üldkohus kooskõlas käesoleva kohtuotsuse punktides 63–65 nimetatud kohtupraktikaga vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et ei ole vaja teha otsust 2009. aasta jaanuaris läbi viidud auditi käigus tuvastatud konkreetsete puuduste tõepärasuse kohta, mida Itaalia Vabariik oli vaidlustanud.
- 70 Tuleb lisada, et Itaalia Vabariik ei kritiseeri oma apellatsioonkaebuses vaidlustatud kohtuotsuse punkte 109–118, milles Üldkohus nentis, et kohaldatud kindla määraga korrektsioon on proportsionaalne, tuginedes seejuures juhtimis- ja kontrollisüsteemi puudustele, mis on seotud kontrollide läbiviimise hilinemise, väljapakutud korrektsioonide usaldusväarsuse puudumise ning makseasutuse mittetoimimisega, mis võivad tekitada tõsise ja põhjendatud kahtluse süsteemi usaldusväarsuse ja mõistlikkuse suhtes.
- 71 Mis puutub etteheitesse, et Üldkohus võttis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78–81 ise arvesse 2009. aasta jaanuaris läbi viidud esimese tasandi kontrollide valikulise auditi käigus tuvastatud konkreetseid puudusi, siis tuleb nentida, et nimetatud punktides esitatud kaalutlused ei käsitle neid konkreetseid puudusi, vaid kahtlusi seoses Itaalia ametiasutuste praktikaga finantskorrektsioonide valdkonnas.
- 72 Nii ei saa Üldkohtule ette heita, et ta võttis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78–81 arvesse komisjoni järeldusi Itaalia ametiasutuste välja pakutud finantskorrektsioonide usaldusväarsuse kohta pärast seda, kui ta kohtuotsuse punktides 60–63 leidis, et ei ole vaja teha otsust 2009. aasta jaanuaris läbi viidud valikulise auditi käigus liidu audiitorite poolt tuvastatud puuduste tõepärasuse kohta.
- 73 Nii tuleb apellatsioonkaebuse teise väite teine väiteosa lükata põhjendamatusse tõttu tagasi.

– Sisulised küsimused teise väite kolmanda väiteosa kohta

- 74 Apellatsioonkaebuse teise väite kolmandas väiteosas vaidlustab Itaalia Vabariik vaidlustatud kohtuotsuse punkti 60 sedastust – kuna see on vastuolus proportsionaalsuse põhimõtte ja partnerluse põhimõttega, mida käsitleb määruse nr 1260/1999 artikkel 39 – näha ette 10-protsendiline kindla määraga korrektsioon, samas kui Itaalia ametiasutused olid pakkunud 2009. aasta jaanuaris liidu audiitorite poolt tuvastatud puuduste osas, mis on seotud täiendavate tööülesannete panemise või teostatud inseneriteenustega, välja 25-protsendilise kindla määraga korrektsiooni.
- 75 Siinkohal tuleb nentida, et Itaalia ametiasutuste välja pakutud korrektsioonid puudutavad üksnes teatavaid 2009. aasta jaanuaris liidu audiitorite poolt tuvastatud konkreetseid puudusi. Nagu käesoleva kohtuotsuse punktist 69 aga nähtub, võis Üldkohus õigusnormi rikkumata järeldada, et nende konkreetsete puuduste väidetav puudumine ei mõjutanud vaidlusaluse otsuse õiguspärasust. Neil asjaoludel nentis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60 ja 62 eelmises punktis nimetatud põhimõtteid rikkumata, et nimetatud korrektsioonidest tulenevad argumendid, mida komisjon võttis ERF-i abi vähendamise lõppsumma arvutamisel arvesse, on vaidlusaluse otsuse tühistamisega seoses tulemusel.
- 76 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse teise väite kolmas väiteosa põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 77 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et apellatsioonkaebus tuleb osaliselt vastuvõetamatus ja osaliselt põhjendamatus tõttu tervikuna tagasi lükata.

Kohtukulud

- 78 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Itaalia Vabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista Itaalia Vabariigilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.**

Allkirjad